

PRÒLEG

La gent els titllava de «pirates». I els mariners del món de l'Esvoranc n'estaven ben orgullosos, d'aquest nom, perquè si casa teva és un vaixell i et passes la vida fent tripijocs i filibusteries, com t'han de dir, sinó «pirata»?

Tots i cadascun d'ells en feien ben bé la pinta i, a més, la tripulació capitanejada per la Nyfe Shaban estava formada per gent amb estil. Es vestien amb tot el bon gust que les circumstàncies requerien. Les cames ortopèdiques tenien gravades unes onades rinxolades de gran delicadesa i els pegats per als ulls eren de cuir batanat amb la insígnia del vaixell cosida al damunt. El pegat de la mateixa capitana Nyfe, que li tapava la conca buida de l'ull esquerre, duia brodat un pètal blau, com a homenatge a la seva nau almirall, la *Tora Blava*, batejada així en honor de la coneguda flor verinosa.

Aquella nit, la Nyfe estava absorta estudiant un mapa que tenia al davant. Feia estona que no mirava el rellotge de la cabina. A l'Esvoranc els rellotges eren molt importants perquè, de les albares i les postes de sol, no té'n podies fiar gens. La capitana s'havia passat bona part del dia capficada mirant mapes i cartes nàutiques. Sota un rotlle de paper desplegat, feia unes quantes hores que hi havia un àpat deixat a mitges.

La Nyfe va passar la mà pel mapa. Era circular, pintat amb tintes llampants i segellat amb lacre. La superfície era lluent i cruixia. Era un mapa de tot el seu món; el món de l'Esvoranc.

Es va sentir un truc a la porta.

—Qui hi ha? —va preguntar ella, sense aixecar els ulls del paper.

—Capitana —va dir en Jereme, el segon de bord, traient el cap per darrere la porta—, es comença a fer fosc i encara no hi ha cap rastre del *Nastur*. —L'home va callar un moment, sospesant la importància del que estava a punt de dir, i ho va deixar anar—: Ha desaparegut, capitana.

La Nyfe va aixecar la vista del mapa. Una espurna de preocupació li va brillar un moment a la mirada. De seguida va marxar, però, i ella va recuperar la seva expressió de calma inescrutable habitual.

—Digues a la tripulació que deixin de buscar-lo i que mengin alguna cosa. Si no troben el vaixell de dia, dubto que el trobin un cop s'hagi fet de nit.

En Jereme va assentir amb el cap i es va acomiadar educadament.

La Nyfe es va recolzar al respatller de la cadira i va corregir un dels indicadors de situació del mapa. Enmig d'aquell món gairebé tot blau, hi havia una illa marró que semblava una llesca de pa partida per la meitat: era l'illa de l'Esvoranc. La més gran d'aquells mars i la que donava nom al món de la Nyfe.

N'hi havia de més petites, escampades pel mar en forma d'espiral, però cap de comparable a la massa de terra de l'Esvoranc. Per travessar-la a peu de punta a punta, calia més d'un dia.

Temps enrere, quan la Nyfe era més jove, aquell mapa que es mirava havia sigut el doble de gros. Amb el pas dels anys, s'havia hagut d'anar escapçant, havia calgut retallar-lo cada vegada més, a mesura que el mar s'havia anat empetitint. Feia tant temps que durava, allò, que la Nyfe no recordava cap mes sense que no hagués hagut de modificar la mida.

La Nyfe Shaban va treure's un ganivet fi de la col·lecció que portava penjada al cinturó. El va clavar amb una sola estocada al marge del mapa i va recórrer les vores del cercle, en va retallar un bocí poc més ample que el seu polze. En va agafar el retall sobrer, el va arrugar amb la mà i el va llançar a la paperera.

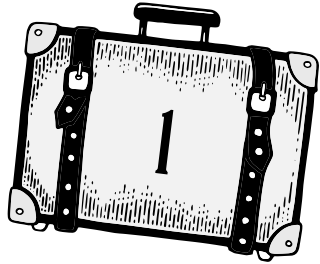
—El món s'encongeix —va dir, sense que hi hagués ningú a qui adreçar-se.

Llavors va agafar un full gruixut de paper reciclat i els estris d'escriure.

Havia d'enviar una carta.

No; una carta, no.

Una crida.

La Flick es va fer passar la lupa entre els dits. El mànec de llautó estava clapejat de petites marques i imperfeccions. Hi havia una fissura fonda prop de la lent, ratllades superficials de dalt a baix del mànec prim com un llapis i una llepassa fosca d'alguna substància que es resistia a marxar, per més sovint que la Flick la netegés.

La noia es va mirar l'instrument per fora, gaudint del fet de resistir un moment les ganes que tenia de mirar-hi a través. Mirar a través d'aquella lupa era un plaer digne de ser gaudit.

En va girar el mànec ràpidament, fent-se'l passar entre els dits, en un gest que havia perfeccionat després d'haver-se passat moltes nits practicant-lo. Estava estirada al llit, envoltada de la llum difusa de color rosa que emetia la seva llenca d'àngata posada damunt del llum de taula i que li recordava la lluentor suau d'un bosc fet de màgia i de cristalls, un altre món lluny del seu. Un món que ella havia trepitjat.

Va tancar els ulls i va agafar aire per asserenar-se. Es va acostar la lupa a l'ull dret i, aguantant l'esquerre tancat, el va obrir. La primera vegada que ho havia provat de fer, li havia caigut l'instrument al cap.

Així com aquella no era una lupa normal i corrent, la Felicity Hudson tampoc no era una persona normal i corrent. La lupa que tenia a la mà era feta de vidre d'un altre món, l'havia feta algú que coneixia bé la naturalesa dels encanteris.

Mirant-hi a través es podia veure —si tenies el do adequat— una màgia oculta; ben literalment. I mentre hi mirava, la Flick va somriure.

Tenia màgia pul·lulant tot al voltant seu. L'aire brillava, de tant atapeït que estava de lluentons daurats amb vores blanques, flotant en silenci, sense que ningú tret d'ella els veiés. Mentre la noia contemplava els remolins i els ballets d'aquelles guspies daurades per tota l'habitació, el somriure se li va eixamplar. Formaven un eixam de partícules màgiques arremolinant-se, fent giragonses i tombarelles per l'aire com ho fa la purpurina dins l'aigua.

La Flick va estirar el braç, la munió de màgia se li va acostar flotant, sense fer gens de soroll, i li va embolcallar la mà, encaixant-se-li al voltant dels dits com un guant. Ni quan va engrapar unes quantes partícules d'aquelles i va estrènyer fort el puny, no va notar cap tacte a la pell.

Es va treure la lupa dels ulls i en va prémer la lent contra els llavis. Era freda i feia una mica el mateix gust que una moneda de dos penics que havia llepat una vegada, només per veure com era.

Aquella lupa l'havien fabricada cent anys enrere i havia sigut d'un parent del seu amic Jonathan Mercator (tenia les inicials N. M. gravades a la vora de llautó). No era un instrument màgic en si mateix, exactament; no-més era un mitjà per veure la màgia que ja hi era. Ara la Flick sabia que, de màgia, n'hi havia per tot arreu, el món n'era ple.

Però, a banda d'aquells lluentons, podia veure més coses.

Es va posar dreta i, abans d'apartar una mica les cortines i mirar per la finestra, va apagar el llum de la tauleta de nit. A les fosques, en lloc de veure's reflectida al vidre, podia mirar el que hi havia fora al jardí i a la urbanització de més enllà.

La nit ennuvolada donava un aspecte fosc i tenebrós a les rengleres de cases. El dia havia sigut calorós i xafogós, amb una humitat que es resistia a condensar-se per acabar fent ploure. La lluna no es veia per enlloc i el cel era d'un color lila fosc dels que anuncien l'arribada d'una tempesta amb llamps i trons. La Flick va prémer el palmell de la mà contra el vidre i es va preguntar si aquella sensació estàtica que es nota a l'aire just abans d'una tempesta la provocava simplement l'electricitat o bé alguna cosa més màgica. Pensar-hi li va fer pujar una esgarrifança per l'esquena. Podia molt ben ser que les tempestes atuessin la màgia que hi havia a l'aire. Tot era possible, de fet.

Va mirar enfora durant uns quants minuts, observant com, de tant en tant, enmig de la fosca, s'encenia algun llum d'una casa que no coneixia. Es va esperar fins que no

ho va poder resistir més i es va tornar a posar la lupa de llautó davant dels ulls.

Aquesta vegada va tenir un efecte elèctric.

Una gran esgarrapada refulgent va il·luminar el parc infantil que hi havia al mig de la urbanització. Tenia forma de ziga-zaga, com un llamp que hagués dibuixat algú amb les mans tremoloses. La ratlla resplendia amb una llum d'un groc blanquinós, suspesa enlaire, mentre partícules de màgia diminutes s'hi ficaven dins i en sortien. Estripava el cel, uns dos metres per sobre el tobogan, i esperava.

Era un cisma.

Un estrip en l'entramat de la realitat.

Un portal per passar del nostre món a un altre.

Una esgarrifança enorme va recórrer tot el cos de la Flick. Havia detectat el cisma dos dies abans. Tot i que no feia cap mal a ningú, li recordava el que podia arribar a passar. I el que ella havia fet, només unes quantes setmanes enrere, en un altre món.

Se'l va quedar mirant fixament, fins que li van començar a venir llàgrimes als ulls. Llavors es va apartar la lupa de la vista i va repenjar el cap a la finestra. La fredor del vidre en contacte amb la seva pell tèbia era agradable i, mentre escoltava els cruixits nocturns de la casa, la por va anar deixant pas, a poc a poc, a una calma dolça. En aquella casa, s'hi sentia segura i estimada, i hi tenia la família que havia estat gairebé a punt de perdre. Aquell record d'haver-los pogut perdre el tenia associat inextricablement als cismes. El sol fet de mirar-ne un a través de la lupa ja la neguitejava fora mida.

Sabia què eren els cismes des de feia poc, ho havia après després d'entrar a la Societat secreta que formava part de l'agència de viatges Altresmons.

A l'agència s'hi organitzaven viatges, era plena d'objectes màgics i era on vivia l'únic amic que la Flick havia fet d'ençà que la seva família s'havia traslladat a Little Wyverns.

L'agència de viatges Altresmons també era el motiu pel qual en aquell moment estava castigada. De fet, només havia desaparegut un dia i una nit, però els seus pares havien reaccionat com si hagués robat un banc.

Se li va escapar una ganyota. Hauria preferit no entendre per què s'havien enrabiats tant. Però, tot i que l'havia sorprès que la castiguessin fins al final de les vacances d'estiu, ho entenia. Al cap d'una setmana i mitja, hauria de començar l'escola nova i només tindria els caps de setmana i les vacances per visitar l'agència de viatges.

Un tros lluny, es va sentir una sirena i es va veure un llampegueig blau. El soroll la va sobresaltar una mica i va fer caure a terra una guardiola en forma de porquet força buida, que es va esberlar.

Es va quedar quieta, parant l'orella.

Va sentir cruixir el capçal del llit dels seus pares i un estossec que venia de l'habitació. Es va dir que hauria de ser al llit.

Va deixar la guardiola allà on era, va córrer les cortines i es va ficar al llit. Encara tenia la lupa ben agafada.